

Нахранилъ се царьтъ добръ и почналъ да разпитва вѣглищаря за горския му животъ.

— Охъ, не питай ме, казалъ жално вѣглищарьтъ! Животътъ ми тукъ е много тежъкъ: живѣя самъ, колибата ми е тѣсна и тъмна, храната проста, а животътъ робски. Ахъ, да може нѣкакъ да се промѣни животътъ ми понѣ една година и азъ да поживѣя като царь! Това ще ми бѣде доволно и тогава ще умра спокойно и нѣма да ме е жалъ за земния животъ, казалъ съ въздишка вѣглищарьтъ.

— Царьтъ се изсмѣлъ на това желание на вѣглещаря и му казалъ: „Азъ пѣкъ съмъ слушалъ, че единъ царь, като тебе, искалъ да си промѣни живота като нѣкой вѣглищарь, сѣщо тѣй за една година. Ако обичашъ, ела да те заведа въ палата му, за да си промѣните мѣстата“.

Вѣглищарьтъ се смутилъ отъ тия думи и казалъ: „Не, това е невъзможно, защото единъ царь никога нѣма да приеме да живѣе въ такава лоша колиба и да работи като робъ“, отговорилъ вѣглищарьтъ.

Въ това врѣме царьтъ му открилъ, че той е сѣщиятъ царь и смѣната ще стане още този день. Вѣглищарьтъ се засрамилъ много отъ простата гощавка, що далъ на царя и му искалъ извинение.

— Нищо, нищо, казалъ царьтъ, азъ и на това съмъ благодаренъ. Но пригответи се по-скоро да отидемъ въ палата, за да те поставя на царския прѣстолъ.

Вѣглещарьтъ трѣбвало да се покори, защото царска дума назадъ се не връща: станали и отишле въ палата. Царьтъ го облѣкълъ въ скѣпни дрехи, наложилъ му короната и заповѣдалъ на министритѣ си да му се покоряватъ като на царь,